

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS **MARTIE** 2026

*„Femeile
aducătoare
de vești bune
sunt o mare
oștire.”*

CUPRINS

MARTIE 2026

1 EDITORIAL

Liliana Radu

Un singur lucru trebuie – Luca 10:38-42

4 EVENIMENT

Alina Laura Andrei

*Un ajutor potrivit. Împreună spre acasă!
Convenția soțiilor de pastori, Stupini 2026*

6 TEOLOGIE

Gabriel Radu

O mare oștire

15 FAMILIE

Eliza Spătăreanu

Femeia autentică

18 SOCIAL

Alina Kartman

Limite în carieră: succesul și identitatea

21 SPIRITUAL

Daniel Nățulescu

Debora: între înger de corvoadă și albină

24 MISIUNE

Corina Pelin

Misiunea în era digitală

26 EDUCAȚIE

Valentin Filimon

*Dragoste și fermitate în educație:
Chemarea de a forma mintea și inima*

29 SPIRITUAL

Ciprian Șandru

Îți lipsește un lucru

31 SĂNĂTATE

Florentina Coman

Un dușman pe nume „EU”

34 TINERET

Marcel Țărmure

Excursia misionară

BISERICA MONDIALĂ

38 *Noua structură HopeMedia consolidează lucrarea de comunicare adventistă în Cehia și Slovacia*

40 *Biserica Adventistă dezvoltă lucrarea Evangheliei în vestul Cambodgiei*

41 PAGINA COPIILOR

Isabella Țăranu

Nevoi speciale

UN SINGUR LUCRU TREBUIE

Luca 10:38-42

Femeia credincioasă de astăzi trăiește într-un ritm alert. Între familie, profesie, responsabilități în biserică și așteptările celor din jur, lista lucrurilor de făcut pare nesfârșită. Marta nu a dispărut. Ea este prezentă în fiecare program, în fiecare proiect, în fiecare eveniment. Dar Isus spune că, dincolo de toate acestea, un singur lucru trebuie.

Marta, Maria și Lazăr erau frați și locuiau în Betania, un sat foarte aproape de Ierusalim. Isus avea parte de cea mai bună găzduire în casa lor.

Marta era o femeie credincioasă, harnică și foarte talentată în organizarea diferitelor evenimente. O întâlnim și la ospățul din casa lui Simon, leprosul. Se pare că era nelipsită de la evenimentele importante din zonă.

Lazăr era unul dintre urmașii credincioși ai lui Isus. Era prietenos și bun și probabil că era primul care-L invita de fiecare dată pe Isus în casa lor.

Maria Magdalena avusese multe experiențe traumatizante și era privită ca o mare păcătoasă. Iar reputația ei se prăbușise definitiv când justițiarii iudei au adus-o înaintea lui Isus ca să fie condamnată la moarte pentru adulter. Datorită intervenției salvatoare a lui Isus (Ioan 8:1-11), din ziua aceea, imaginea de sine a Mariei Magdalena

s-a îmbunătățit constant. Pentru că cel mai important lucru nu este ce spune lumea. Cel mai important lucru este ce spune Dumnezeu despre noi.

Este bine cunoscut episodul din Luca 10:38-42, despre prima vizită pe care Isus și ucenicii au făcut-o în casa celor trei frați. Cu acea ocazie, Marta, care era stresată, ca toate gazdele care doresc ca totul să fie perfect, mai ales când sunt oaspeți, I s-a plâns lui Isus de Maria: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute!” (Luca 10:40).

Am fi tentați să spunem că Marta avea dreptate și că, omenește vorbind, era îndreptățită plângerea ei. Maria trebuia să fie la bucătărie de la bun început, s-o ajute pe Marta. Avea cine să-L asculte pe Isus. Erau ucenicii, era și Lazăr. Dar Maria? Drept răspuns, Isus nu o mustră pe Marta, ci îi vorbește pe un ton blând: „Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi și te frământă tu, dar *un singur lucru trebuie*. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” (Luca 10:41,42, subl. ad.).

În Împărăția lui Dumnezeu există alte valori, alte lucruri importante și foarte importante. Nevoile fizice sunt, cu siguranță, importante. În casa Martei, Domnul Isus pune accentul pe nevoile spirituale.

El spune că devoțiunea, sau întâlnirea cu Dumnezeu, este esențială. Este „singurul lucru care trebuie, este partea cea bună care nu se va lua” (Luca 10:42). Cu siguranță că Marta și-a însușit în ziua aceea mesajul lui Isus, și-a învățat bine lecția.

A sta la picioarele lui Isus este cel mai important lucru! Să-I ascuți cuvintele dătătoare de viață, cuvinte care aduc mângâiere și vindecare, speranță și mântuire, aceasta nu este o datorie, ci un mare privilegiu. Nu este ceva mai important! Întâlnirea cu Dumnezeu în fiecare zi este punctul forte din programul zilei. Adică studiul Cuvântului Său, meditație și rugăciune. De această întâlnire depind activitatea, lucrarea, misiunea și viața noastră, chiar viața veșnică (Ioan 17:3). Căderile, problemele personale, problemele din familii, problemele din biserici vin din cauza lipsei întâlnirii zilnice cu Isus. De multe ori, în spatele tensiunilor, a nemulțumirii, a bârfirii, a cărtirii, a răcirii iubirii, a divorțurilor, a neimplicării în slujire, în misiune este lipsa întâlnirii zilnice cu Dumnezeu. **Devoțiunea este vitală!**

A sta la picioarele lui Isus este cel mai important lucru! Să-I ascuți cuvintele dătătoare de viață, cuvinte care aduc mângâiere și vindecare, speranță și mântuire, aceasta nu este o datorie, ci un mare privilegiu. Nu este ceva mai important! Întâlnirea cu Dumnezeu în fiecare zi este punctul forte din programul zilei.

Spre deosebire de Marta, care fusese mereu o femeie credincioasă, Maria purta povara unui trecut dificil. Însă, în dragostea Lui cea mare, Isus îi iertase Mariei cele mai grele păcate. În timpul ospățului din casa lui Simon, leprosul vindecat de Isus, Maria a dorit să-și exprime recunoștința și să-L onoreze pe Isus. Ea a uns capul și picioarele Sale cu mir de nard și l-a șters picioarele cu părul ei. Iată ce face devoțiunea!

Un om devotat lui Dumnezeu este capabil de lucruri extraordinare. O viață de devoțiune îl transformă radical pe un om. Indiferent de trecutul lui, viața schimbată este văzută de toți, începând cu cei din casă, cei apropiați. El va fi bun și amabil, îngăduitor cu alții, iertător, răbdător și iubitor ca Isus, și va fi un bun mesager pentru El. Maria Magdalena devine un astfel de sol al veștilor bune.

La câteva zile după ospățul din casa lui Simon, Isus Hristos a fost arestat, judecat în grabă și condamnat la moarte, crucificat. Toți erau zdrobiți, descurajați și speriați. Dar citim un lucru fabulos în Ioan 20:1: „În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena s-a dus dis-de-diminează la mormânt, pe când era încă întuneric, și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.”

Ce caută Maria Magdalena la mormântul lui Isus în prima zi a săptămânii, dis-de-diminează? Răspunsul este simplu. Maria Magdalena n-a uitat că Isus a zis că va învia a treia zi. Când l-a uns trupul cu mir, ea a făcut acest gest crezând în El și în învierea Lui.

După înviere, Isus a mai zăbovit în grădina mormântului. Acolo era doar Maria. Ea rămâne primul martor credibil al învierii lui Isus. Ea a spus prima că a văzut mormântul gol, că a vorbit cu îngerii care i-au spus că Domnul a înviat. Ea a spus că l-a întâlnit pe Domnul cel înviat și că a vorbit cu El. Și le-a mai spus ucenicilor că Isus a promis că va merge să Se întâlnească cu ei. Devoțiunea a făcut din Maria o femeie

curajoasă, plină de credință, puternică și devotată lucrării lui Dumnezeu.

Oamenii devoțiunii, vestitorii ultimei solii de har adresată lumii la sfârșitul timpului, sunt descriși astfel:

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi, din loc în loc, pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul va fi dată avertizarea” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 612).

În acest număr al revistei, vom întâlni femei precum Marta cea harnică și Maria

cea devotată, femei care învață să pună limite, să-și descopere autenticitatea, să slujească, să educe și să ducă misiunea mai departe. Dar, înainte de toate, fiecare dintre ele are nevoie de acel singur lucru care nu se ia: întâlnirea zilnică cu Dumnezeu.

Vă invit să puneți deoparte timp în fiecare zi pentru această întâlnire pentru ca toate lucrurile din viețile noastre să decurgă în acord cu dorințele lui Dumnezeu pentru noi! 🍀

LILIANA RADU, director Departamentul Misiunea Femeii – Uniunea Română

Eveniment

Un ajutor potrivit.
ÎMPREUNĂ SPRE ACASĂ!

*Convenția soțiilor de pastori,
Stupini 2024*

Sub mottoul „Un ajutor potrivit. Împreună spre acasă!”, 120 de soții de pastori s-au întâlnit, în perioada 23–25 ianuarie 2026, la Centrul Adventist de Misiune și Educație, din Stupini, la Convenția soțiilor de pastori din România. Desfășurată într-o atmosferă caldă și deschisă, Convenția soțiilor de pastori a oferit un cadru potrivit pentru reflecție, rugăciune și dialog sincer, având ca scop întărirea identității spirituale și a rolului specific pe care soțiile de pastori îl au în familie, biserică și comunitate.

Întâlnirea a avut o importanță deosebită prin faptul că a oferit o ocazie în care soțiile de pastori au putut să-și întărească relațiile, să împărtășească experiențe comune și să se sprijine reciproc în rugăciune, conștient fiind că nu parcurg singure provocările specifice slujirii. Tema generală „Un ajutor potrivit. Împreună spre acasă” a evidențiat valoarea unității și a solidarității pe parcursul vieții de credință, orientând gândurile participantelor spre Împărăția lui Dumnezeu, ca destinație comună, și spre chemarea de a merge împreună, cu încredere și speranță, pe acest drum.

Principalele activități ale convenției au fost concepute pentru a îmbina profunzimea spirituală cu reflecția practică. Devoționalele zilnice au creat un cadru de orientare spre Cuvânt, fiind urmate de un timp de rugăciune unită, desfășurat după un model care a încurajat implicarea activă, deschiderea și susținerea reciprocă. Un moment deosebit l-a constituit prezența serei Varta Panayotov, responsabilă de coordonarea Asociației Soțiilor de Pastori la nivelul Diviziei Inter-Europene (EUD), care a adus un mesaj profund despre motivația interioară a slujirii și despre o viață condusă de dragostea față de Dumnezeu și față de semenii.

Seminarele prezentate în cadrul programului din Sabat după-amiază au completat programul prin abordarea unor subiecte relevante și actuale. Adina Tomoiagă a prezentat provocările specifice soțiilor de pastori, oferind o perspectivă echilibrată între trecut și prezent, subliniind lecțiile care

pot fi aplicate în contextul actual. La rândul ei, Eliza Spătărelu a invitat participantele la o reflecție, încurajând descoperirea identității personale și a rolului specific în lucrarea la care fiecare este chemată.

Mesajele-cheie ale convenției au subliniat faptul că soțiile de pastori sunt chemate să trăiască slujirea pastorală ca pe un răspuns personal la dragostea lui Dumnezeu, ancorat în relația zilnică cu El. A fost evidențiată importanța unității, a rugăciunii trăite împreună și a sprijinului reciproc, ca elemente esențiale pentru echilibrul emoțional și spiritual, precum și necesitatea de a-și recunoaște și valorifica darurile primite de fiecare în contextul propriei chemări. Totodată, participantele au fost încurajate să privească misiunea ca un drum împreună, cu încredere și speranță, având mereu înaintea perspectiva „casei” finale – Împărăția lui Dumnezeu – care dă sens, direcție și motivație întregii slujiri.

În concluzie, Convenția soțiilor de pastori a evidențiat importanța întâlnirilor dedicate consolidării relațiilor dintre soțiile pastorilor din România, oferind un cadru pentru reflecție spirituală și dialog deschis. Experiențele împărtășite, temele abordate și momentele de rugăciune au conturat direcții clare pentru continuitatea acestui demers, subliniind nevoia unor astfel de întâlniri și în viitor. Privirea rămâne îndreptată spre „acasă” – Împărăția lui Dumnezeu – ca reper comun al slujirii, dar și spre dezvoltarea unor întâlniri viitoare, care să răspundă tot mai concret realităților și provocărilor vieții de familie pastorală.

ALINA LAURA ANDREI,
Asociația soțiilor de pastori

O MARE OȘTIRE

*„Un cuvânt spune Domnul, și
femeile aducătoare de vești bune
sunt o mare oștire.”*

(Psalmii 68:11)

Cartea cărților este bogată în istorii fascinante despre oameni obișnuiți care experimentează dragostea și călăuzirea lui Dumnezeu în cele mai dificile condiții. În toate acestea este evident faptul că Dumnezeu conduce viața oamenilor care acceptă planul Său, se supun puterii Sale transformatoare și ajung să înțeleagă că Dumnezeu le vrea binele mai mult decât și-l doresc ei înșiși.

RUT

„Pe vremea judecătorilor a fost o foamete în țară. Un om din Betleemul lui Iuda a plecat cu nevasta și cu cei doi fii ai lui să locuiască pentru o vreme în țara Moabului. Numele omului acela era Elimelec, numele nevestei lui era Naomi, și cei doi fii ai lui se numeau Mahlon și Chilion; erau efratiți din Betleemul lui Iuda. Ajungând în țara Moabului, și-au așezat locuința acolo. Elimelec, bărbatul lui Naomi, a murit și ea a rămas cu cei doi fii ai ei. Ei și-au luat neveste moabite. Una se numea Orpa, și cealaltă, Rut, și au locuit acolo aproape zece ani. Mahlon și Chilion au murit și ei amândoi și Naomi a rămas fără cei doi fii ai ei și fără bărbat” (Rut 1:1-5).

Fusese greu pentru familia lui Naomi să accepte faptul că în Betleem, „Țara pâinii”, se instalase foametea. Acesta a fost motivul pentru care a emigrat în Țara Moabului. Dar viața este foarte imprevizibilă și o familie frumoasă cu perspective mari se înjumătățește prin decesul celor trei bărbați. Astfel, Naomi și nurorile ei moabite, Orpa și Rut, rămân văduve.

Însă, în loc să se certe cu Dumnezeu după tragedia care lovise familia extinsă, cele trei femei singure au decis să meargă în Țara lui Iuda. A fost o inițiativă logică, nemaigăsindu-și rostul în Țara Moabului și mai ales că veniseră vești că „Dumnezeu cercetase pe poporul Său și-i dăduse pâine”.

Acum, Betleem, numele localității lui Naomi, se potrivea mai bine cu realitatea.

Totuși, Naomi s-a gândit să le ofere nurilor ei văduve libertatea de a se întoarce la poporul, limba și dumnezeii lor. Naomi vorbește cu nurile ei ca o mamă și le îndeamnă să meargă fiecare „la casa mamei ei” (Rut 1:8). Orpa, gândindu-se bine, a îmbrățișat-o plângând pe soacra ei, Naomi, și a plecat. Însă răspunsul lui Rut la insistențele lui Naomi de a se întoarce în Moab, așa cum făcuse Orpa, este impresionant. Vorbește despre modul în care Naomi și-a trăit credința. Caracterul acestei femei era asemenea numelui ei: „Cea plăcută!” Ce nume frumos!

„Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu, poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu. Unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea” (Rut 1:16,17).

Rut învățase de la Naomi că Dumnezeu nu înlătură încercările, dar te ajută să le de-

pășești. Este evident că Rut, prin caracterul frumos al soacrei ei, Îl cunoaște atât de bine pe Dumnezeu încât este gata să meargă pe mâna Lui. În ciuda faptului că a trecut prin atâtea necazuri, ea nu și-a pierdut nici credința, nici speranța. Iar Dumnezeu a binecuvântat-o și a răsplătit curajul ei de a se încrede în El.

Dumnezeu i-a dat un cămin în Iuda. Lui Boaz nu i-a fost greu să o ia în căsătorie pe Rut, o femeie străină de poporul lui Dumnezeu, deoarece el însuși era fiul lui Rahab din Ierihon, care se căsătorise cu Salmon din seminția lui Iuda. Iată ce lucruri extraordinare face Dumnezeu atunci când oamenii descoperă iubirea Lui!

Domnul Isus va spune, când Se va afla printre oameni, că „vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor” (Matei 8:11).

Rut se află în genealogia mesianică prin care va veni David, din care Se va naște Mântuitorul lumii, Domnul Isus Hristos.

Rut face parte din oștirea aceea a femeilor aducătoare de vești bune.

ABIGAIL

Perioada judecătorilor trecuse. Chiar în timpul celui mai integru și credincios judecător, bătrânii poporului au venit la el să-l roage să pună un împărat peste ei. Samuel a mers înaintea lui Dumnezeu și I-a spus de cererea nesăbuită a bătrânilor lui Israel.

Prin tragere la sorti, Saul, fiul lui Chis, din seminția lui Beniamin, a fost ales și uns împărat pentru Israel.

Bucuria poporului a fost de scurtă durată, deoarece primul împărat a eșuat prea repede. Prima mare greșeală a lui Saul a fost încumetarea de a aduce arderea-de-tot în locul lui Samuel, care fusese judecător și care era și profet, și preot.

Pentru că Saul n-a avut răbdare să-l aștepte pe Samuel să aducă jertfa, profetul îl mustă și îl anunță deja că Dumnezeu are pe altcineva pregătit să conducă pe poporul Său. Omul după inima lui Dumnezeu nu este altul decât David, „copilul cu părul bălai”, cum l-a descris uriașul Goliat, campionul filistenilor, care a fost doborât de tânărul păstor.

Saul a continuat să facă greșeli mari și, în cele din urmă, în loc să și le recunoască și să-și schimbe viața, după biruința lui David asupra lui Goliat, împăratul Saul îl consideră pe David rival și începe să urmărească să-l elimine.

David, care fusese uns ca rege al lui Israel în secret, este nevoit să fugă de Saul ca să-și scape viața. În timpul acestei pribegii, David are două ocazii să se răzbune și să

**Abigail dă dovadă
de o mare tărie de caracter
– ia asupra ei eșecul soțului
și încearcă să repare lipsa
de recunoștință a acestuia.
Să-ți asumi vina altuia –
doar Isus face acest lucru,
ca să ne salveze pe noi.**

oprească vânătoarea, dar se dovedește mai bun decât Saul pentru că nu se atinge de el. Ne amintim celebrele cuvinte ale lui David: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului” (1 Samuel 24:6).

În timpul pribegiei sale, David trimite o delegație la un om bogat pe nume Nabal, rugându-l să le dea ceva alimente ca recompensă pentru că soldații lui i-au ocrotit păstorii și turmele. Dar Nabal le vorbește urât tinerilor trimiși de David, care se întorc în tabără și povestesc despre lipsa de recunoștință a lui Nabal și despre vorbele grele ale acestuia. Atunci, David și oamenii lui și-au încins armele și s-au hotărât să meargă și să-l pedepsească pe Nabal pentru răutatea lui și pentru lipsa de recunoștință.

Abigail, soția lui Nabal, aflând cele întâmplare și cunoscând și egoismul soțului ei, s-a hotărât să facă un gest inedit față de David. A poruncit să se încarce o mare cantitate de alimente pe măgari, le-a trimis prin slujitori înainte, și ea, personal, a mers înaintea lui David. Când l-a văzut pe David, s-a plecat cu fața la pământ înaintea lui și a făcut ceva ce puțini oameni sunt dispuși să facă – să ia apărarea soțului ei nechibzuit și să spună: „Eu sunt de vină.” Abigail dă dovadă de o mare tărie de caracter, ia asupra ei eșecul soțului ei, Nabal, și încearcă să repare lipsa de recunoștință a lui Nabal față de ajutorul lui David (1 Samuel 25:24-28).

Să-ți asumi vina altuia – doar Isus face acest lucru, ca să ne salveze pe noi. Însă, în acest fel, această femeie înțeleaptă l-a oprit pe David să facă o greșeală teribilă. Soldații care-l însoțeau pe David îl îndemneau adesea să facă lucruri greșite, iar acum David era pornit să se răzbune pe Nabal și pe casa lui.

Dumnezeu îi ia pe oameni așa cum sunt și lucrează prin toate mijloacele să dezvolte în ei un caracter nobil, ca să poată deveni o binecuvântare pentru alții. În această ocazie a folosit-o pe Abigail să împiedice

o mare nenorocire. David e recunoscător lui Dumnezeu pentru călăuzirea Lui și când află că Abigail a rămas văduvă o ia de soție, pentru că își dă seama că sinceritatea, înțelepciunea și bunătatea ei sunt calități care-l vor ajuta și pe el să fie mai bun.

E posibil ca David să fi compus Psalmul 68 gândindu-se și la Abigail care, în ciuda faptului că el și soldații lui erau porniți să facă rău, prin atitudinea ei înțeleaptă a schimbat răul în bine.

„Un cuvânt spune Domnul, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare ostire” (Psalmii 68:11).

ESTERA

Biblia nu este doar o bibliotecă sfântă. Este mai mult decât Cartea cărților. Biblia este Cuvântul, gândul lui Dumnezeu exprimat în cuvinte. Este istoria Providenței. Și totuși, în Biblie există o carte sacră în care nu este niciodată amintit Numele lui Dumnezeu. Dar prezența Lui este atât de evidentă în acțiunile cărții! Este vorba despre cartea Estera.

Pe tronul Imperiului Babilonian se află Xerxes, cunoscut în Biblie ca împăratul Ahașveroș. O parte din poporul lui Dumnezeu se află încă în Babilon. Împărăteasa Vasti fusese înlăturată pentru că a refuzat să vină înaintea împăratului și a mai-marilor imperiului când fusese invitată la ospăț.

În robia babiloniană, poporul lui Dumnezeu s-a vindecat definitiv de idolatrie. Dacă închinarea la idoli a fost cauza principală a exilului babilonian pentru atât de multe decenii, acolo, trăind zilnic printre idoli și idolatri, au fost oripilați de practicile nelegiuite ale Babilonului și robii iudei s-au hotărât să se întoarcă la Domnul din toată inima.

Ca să găsească o înlocuitoare pentru împărăteasa Vasti, autoritățile imperiului au numit o comisie care să caute în toate ținuturile fete fecioare și să le aducă în capitală pentru a alege o tânără care să-i fie soție lui Ahașveroș și împărăteasă.

Așa a ajuns Estera în atenția comisiei de evaluare. Au fost stabilite criteriile speciale pentru selecție și Hadasa a primit un

punctaj maxim. Nepoata lui Mardoheu, un iudeu care slujea la curte, a primit numele Estera, care înseamnă „stea”, asociată cu frumusețe, curaj, influență. Prin caracterul ei frumos, prin sinceritatea și modestia ei, Estera a adus lumină la curtea împăratului.

Dar asupra imperiului s-au abătut nori negri după ce Haman, agaghitul, a fost ridicat în grad. El a cerut ca lumea să se închine înaintea lui. Mardoheu rămâne însă în picioare, atât fizic, cât și spiritual, riscându-și viața și existența unui popor întreg. El nu se închină nici înaintea idolilor Babilonului, nici înaintea lui Haman. Iar acesta, lezat în amorul propriu, pune la cale un adevărat genocid. Antisemitismul este antic.

Acum intră în scenă împărăteasa Estera. La aflarea veștii că întregul popor iudeu este condamnat la exterminare, Mardoheu se îmbracă în sac și merge și se tânguie la poarta împăratului. Estera află de decret, se îngrozește la rândul ei și-l roagă pe Mardoheu să renunțe la protest. Dar Mardo-

heu îi spune că singura soluție este ca ea să meargă înaintea împăratului și să ceară clemență. „Mardoheu a trimis următorul răspuns Esterei: «Să nu-ți închipui că numai tu vei scăpa din toți iudeii, pentru că ești în casa împăratului. Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?»” (Estera 4:13,14).

Împărăteasa își dă seama de gravitatea situației și de riscul pe care trebuie să și-l asume, apoi face apel la Mardoheu să facă o adunare cu toți iudeii din Susa și să postească timp de trei zile. Ea postește împreună cu slujnicele ei și își asumă riscul.

Când nu ai identitate, când te gândești doar la tine și la viața ta, când nu ai idealuri, când nu privești în perspectivă, nu ai pentru ce să lupți. Dar, dacă îți descoperi menirea, riști totul. Dacă e necesar, îți dai chiar și viața, cum a făcut Isus.

Legile mezilor și perșilor, odată promulgate, nu puteau fi niciodată amendate sau schimbate. Haman obținuse prin viclenie și lingușire exterminarea tuturor iudeilor. Ar fi fost al doilea holocaust din istoria acestui popor. Primul fusese în Egipt, înaintea exodului, când faraonul dorea exterminarea tuturor nou-născuților băieți din familiile robilor evrei. În vremea aceluia decret s-a născut Moise, celebrul conducător al evreilor.

Estera s-a hotărât să calce legea mezilor și perșilor pentru că aceasta intrase în conflict cu Legea lui Dumnezeu. Și ea a decis să asculte de Dumnezeu, și nu de oameni. Agenții lui Satana erau acolo și jubilau ca să-și aducă la îndeplinire planul diabolic și să șteargă de pe hartă poporul lui Dumnezeu, iar Mesia, Eliberatorul care trebuia să Se nască din acest popor, să fie doar o legendă.

Miza era uriașă. Estera merge la împărat și încalcă toate protocoalele. N-o invitase nimeni. Ea a mers înaintea tronului lui Ahașeroș la porunca lui Dumnezeu. Oamenii curții cunoșteau bine legile imperiului. Toți se uitau să vadă cum va reacționa împăratul. „Când a văzut împăratul pe împărăteasa Estera în picioare în curte, ea a căpătat trecere înaintea lui. Și împăratul a întins Esterei toiagul împărătesc pe care-l ținea în mână. Estera s-a apropiat și a atins vârful toiagului. Împăratul i-a zis: «Ce ai tu, împărăteasă Estero, și ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da»” (Estera 5:2,3).

Cunoaștem faptul că Estera a dat un ospăț pentru împărat două zile la rând, și de la aceste întâlniri ea vine cu cele mai bune vești și, astfel, poporul lui Dumnezeu este salvat.

Vrăjmașul binelui dorește să aducă nesiguranță, suferință și haos. Dar Dumnezeu conduce evenimentele. El nu este niciodată surprins, pentru că El cunoaște viitorul și este prezent ca să salveze.

SAMARITEANCA

„Acolo se afla fântâna lui Iacov. Isus, ostent de călătorie, ședea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al șaselea. A venit o femeie din Samaria să scoată apă. «Dă-Mi să beau», i-a zis Isus. Căci ucenicii se duseseră în cetate să cumpere de-ale mâncării” (Ioan 4:6,7).

Domnul Isus era sleit de foame și de sete, iar acum soarele de la amiază Îl toropise. Setea Lui creștea și mai mult gândindu-Se la apa rece și înviorătoare care era atât de aproape și, cu toate acestea, atât de inaccesibilă pentru El, deoarece n-avea nici frânghie, nici vas, iar fântâna era adâncă.

Isus era asemenea celorlalți oameni și aștepta ca să vină cineva și să scoată apă. Nu e paradoxal? Cel ce a creat universul, Cel care a făcut izvoarele nu-și poate astâmpăra setea. Și depinde de o găleată, de o frânghie și de o fântână...

Îngerii privesc uimiți la Prințul universului care suferă de sete. Femeia din Samaria este, de asemenea, uimită că un iudeu îi cere ei, o femeie samaritană, apă să bea. Motivul ei de uimire este amplificat de faptul că iudeii nu aveau legături cu samaritanii..., ba chiar se urau.

Dar, în înțelepciunea Sa divină, Fiul lui Dumnezeu a cerut. Și nu a oferit ceva... Pentru că Mântuitorul căuta un drum către inima femeii samaritane.

Un „dar” oferit ar fi fost refuzat. Dar cerând a dovedit că încrederea trezește încredere. Prințul universului a venit la această ființă disprețuită, cerându-i un serviciu. Surprinsă, femeia a încercat să-I ceară un motiv pentru această cerere:

**„Dacă ai fi cunoscut tu darul
lui Dumnezeu și cine este
Cel ce-ți zice «Dă-Mi să beau!»,
tu singură ai fi cerut să bei,
și El ți-ar fi dat apă vie.”**

„Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteană?» [...] Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice 'Dă-Mi să beau!', tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie» (Ioan 4:9,10).

La început, femeia n-a înțeles cuvintele lui Isus, dar a simțit importanța lor solemnă. De aceea, purtarea ei ușuratică și batjocoritoare a început să se schimbe. Prin urmare, I-a zis lui Isus: „Doamne... n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta?» (Ioan 4:11,12).

În fața ei vedea un biet călător obosit de cale și prăfuit. Și L-a comparat cu patriarhul Iacov. Femeia privea înapoi la părinți, dar și înainte, spre venirea lui Mesia, cu toate că Nădejdea părinților, Mesia în persoană, era în fața ei, fără ca ea să știe.

Și astăzi, oamenii se află lângă fântâna cu apă vie și nu știu nimic. Duhul lui Dumnezeu este aici cu noi, însă foarte mulți Îl caută pe Dumnezeu în altă parte și, nu puțin, ajung să bea din izvoare rele, otrăvitoare. Și de aceea însetează din nou și din nou, uneori până la moarte.

Discuția cu femeia samariteană ajunge din ce în ce mai profundă și Domnul Isus îi spune adevăruri de o importanță veșnică. Femeia este din ce în ce mai fascinată de Omul de la fântână. Și Mântuitorul Își de-

clină identitatea când îi cere să-și aducă bărbatul acolo. Atunci samariteanca se face vulnerabilă și spune că nu are bărbat. Iar Isus îi arată că știe istoria ei.

În acest timp apar și ucenicii, surprinși că Învățătorul lor conversează cu o femeie. În Ioan 4:28,29 citim ceva neașteptat: „Atunci femeia și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate și a zis oamenilor: «Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut, nu cumva este Acesta Hristosul?»”

Din cauza reputației sale, femeia venise la fântână să scoată apă la miezul zilei. Rar se întâmplă acest lucru în Orient. Ea credea că, la acea oră toridă, nu se va întâlni cu nimeni. Dar s-a întâlnit cu Isus, care se afla la fântână ca să-I salveze viața.

Când un om pierdut Îl întâlnește pe Salvatorul său, nu va uita niciodată acest lucru și, brusc, viața lui se va schimba radical:

- dacă a fost orb, de acum vede, ca Bartimeu;
- dacă era leproș, este vindecat asemenea celor zece și vine ca samariteanul să-I mulțumească Vindecătorului său. Atunci aude cea mai bună veste: „Credința ta te-a mântuit”;
- dacă este vameș, devine ucenic, ca Matei;
- dacă este un pescar sincer, ajunge apostol, ca Petru, și pescar de oameni;
- iar dacă este o femeie nefericită și chiar ironică, dar sinceră, devine o mare misionară, ca femeia samariteană, care vine la fântâna lui Iacov.

Pentru că cine Îl întâlnește pe Isus Hristos se transformă în alt om, în misionar.

Ce face, în definitiv, femeia samariteană? Pare fâstăcită..., dar este bulversată într-un mod pozitiv, uită de găleata cu apă de la fântână și de nevoile ei fizice și merge în cetate ca să dea mărturie. Ea devine un martor pentru Hristos.

Are succes mărturia ei? Sigur că da! Mărturia personală are cel mai mare impact. „Ei au ieșit din cetate și veneau spre El” (Ioan 4:30). Dacă un apostol i-ar fi chemat pe oamenii din Samaria la Isus, am fi zis: Da, este un apostol care face lucrarea aceasta. Dar femeia aceea temătoare, cu o stimă de sine deloc grozavă, face o lucrare uimitoare pentru Isus. Probabil că ucenicii erau uluiți când au văzut mulțimile ieșind din cetate și venind la Isus. Deși era om ca și ei, Isus avea cu totul alte priorități. Avea aceleași nevoi, căci de aceea i-a cerut apă femeii. Dar avea alte valori, altă perspectivă asupra existenței.

Când au venit samaritenii la El, L-au rugat să rămână la ei. Și El a rămas acolo două zile. Și numărul celor care au crezut s-a mărit considerabil. „Mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii, care zicea: «Mi-a spus tot ce am făcut!»” (Ioan 4:39,40).

Rezultatul mărturiei unei femei transformate prin harul Domnului Isus este incredibil!

MARIA, MAMA DOMNULUI ISUS

„Îngerul i-a zis: «Nu te teme, Marie, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit (Luca 1:30-33).

Fecioara Maria, mama Domnului Isus, este considerată o mamă privilegiată. Este

adevărat, i s-a făcut mare har, așa cum i-a spus îngerul, dar i s-a și încredințat cea mai mare responsabilitate care a fost dată vreodată muritorilor. Să-L nască pe Fiul lui Dumnezeu, să aibă grijă de El ca de ochii din cap, să-L ajute să crească frumos, sănătos, echilibrat. Să-I dea cea mai aleasă educație și să-L pregătească pentru cel mai important rol, acela de Fiu al omului, dar și Fiul lui Dumnezeu în același timp.

Ea trebuie să fie o adevărată mamă în Israel și să-L îndrume pe Fiul omului ca să Își înțeleagă chemarea și misiunea. Pentru că Isus va trece prin toate etapele umane. Maria a fost pregătită de Dumnezeu pentru această lucrare măreață. Îngerii au ajutat-o să-I transmită valorile cerului lui Isus, care a venit pe lume ca orice copil, deși El nu era un copil obișnuit, ci Prințul universului.

Toate mamele de pe pământ au o misiune importantă, dar misiunea Mariei a fost cea mai importantă. „Îngerii se minunară de mărețul plan al răscumpărării. Ei urmăreau să vadă cum avea să-L primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Său, îmbrăcat în haina naturii omenești. Îngerii cerești au

Maria face parte din oștirea femeilor aducătoare de vești bune.

Ea L-a adus pe lume pe Cel care este El Însuși Vestea Bună.

coborât în țara poporului ales. Alte națiuni se țineau de legende și se închinau la dumnezei falși. În țara unde se descoperise slava lui Dumnezeu și unde strălucise lumina profeției au venit îngerii.¹

Maria cunoștea bine profețiile despre Mesia și s-a minunat și mai mult în ziua a opta, când și-a dus Pruncul la sanctuar, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului, să fie tăiat împrejur după legea ceremonială și să aducă jertfe. S-a minunat când l-a văzut pe Simeon extaziat, făcând profeții noi despre Prunc. „Copilul a fost înapoiat Mariei, iar el (Simeon) l-a luat în brațe și L-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu, în timp ce în sufletul lui a pătruns o bucurie pe care n-o mai simțise niciodată.” „Duhul profeției era asupra acestui om al lui Dumnezeu și, în timp ce Iosif și Maria stăteau lângă El, minunându-se de cuvintele lui, Simeon i-a binecuvântat și i-a zis Mariei: «Iată Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie ca să se descopere gândurile multor inimi.»”²

Cu toate aceste dovezi minunate, Maria nu înțelegea misiunea lui Hristos. Aștepta și ea, ca tot poporul, domnia lui Mesia pe tronul lui David, dar nu vedea botezul suferinței prin care trebuia să-l câștige.

Maria și-a făcut toată datoria de mamă și L-a iubit cu toată dragostea. Dar când Isus avea doisprezece ani, Maria și-a dovedit limitele umane, pierzându-L. După trei zile, ca o profeție despre moartea pe cruce, L-a găsit în templu. Isus fusese fascinat de serviciile de la sanctuar. În acele zile în care sufletul Său curat a fost puternic impresi-

onat de jertfirea mieilor, El Și-a descoperit menirea.

„Nimeni nu L-a înțeles pe pământ. Și în timpul lucrării Lui trebuia să rămână singur. Cât a trăit, nici mama și nici frații Lui nu L-au înțeles lucrarea. Nici chiar ucenicii nu L-au înțeles. El locuise în lumina veșnică, fiind una cu Dumnezeu, dar viața pe pământ trebuia să o ducă în singurătate.”³

După ce Isus a murit pe cruce, mama Lui a fost luată acasă de Ioan, ucenicul iubit. Căci Isus, fiind încă pe cruce, L-a rugat pe Ioan să aibă grijă de ea. „Iată, mama ta!” a zis Isus. Și Ioan a luat-o acasă la el.

Maria face parte din oștirea acelor femei aducătoare de vești bune. Ea L-a adus pe lume pe Cel care este El Însuși Vestea Bună, Evanghelia veșnică, Mesia, Mântuitorul, Emanuel, Dumnezeu cu noi. Pe El Îl așteptăm. Și ne-a promis că vine curând!

Istoriile acestor femei sunt diferite. Ele nu au fost perfecte. Au fost femei reale, puse în situații reale, care au ales să se încreadă în Dumnezeu: Rut și-a păstrat credințioșia în suferință; Abigail a dat dovadă de înțelepciune în criză; Estera a fost curajoasă în fața pericolului; samariteanca a dat mărturie după transformare; Maria a avut încredere în misiunea încredințată de Dumnezeu. Oștirea lor nu a purtat arme. Nu a cucerit teritorii. Dar a schimbat destine. A salvat vieți. A pregătit venirea Mântuitorului. Și continuă să inspire. Textul din Psalmii 68:11 rămâne o declarație profetică: Dumnezeu ridică o mare oștire de femei care duc vestea bună prin credință, caracter și curaj. Astăzi, lumea are nevoie de aceeași oștire.

Femei care cred.

Femei care construiesc.

Femei care vindecă.

Femei care aduc speranță.

Pentru că vestea bună nu este doar un mesaj. Este o viață trăită cu Dumnezeu!

Pastor GABRIEL RADU

NOTE

¹ Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 43, în orig.

² *Ibidem*, p. 55.

³ *Ibidem*, p. 111.

Femeia autentică

Există momente în care ceea ce trăim nu mai este în acord cu ceea ce credem. Încercăm să fim totul pentru toți și uităm cine suntem. Viața noastră se transformă într-o succesiune de roluri, fără un centru clar. Simțim ca și cum am trăi pe bucăți, pierzându-ne în multe direcții. Multe femei trăiesc astăzi o lipsă de unitate interioară. Din cauza vieții împărțite, se simt atrase într-o zonă periculoasă de dezacord interior, în care cea mai puternică senzație este cea a nepotrivirii cu propriile așteptări.

În momentul în care încep să se simtă rupte pe dinăuntru, cu o inimă împărțită,

se produce o erodare lentă a echilibrului, a bucuriei și a sensului. Odată ajunse în acest loc periculos, momentele în care apar diferențe între ceea ce spun și ceea ce trăiesc se înmulțesc rapid. Ideea de fragmentare este conștientizată din ce în ce mai profund, iar de aici și până la purtarea de măști este un singur pas. Falsitatea începe să ia locul autenticității cu un consum enorm de energie internă.

Secătuite de forța care în trecut le dădea putere să fie responsabile și vigilente, își pierd curajul de a spune „nu”, adaptându-se fără discernământ la orice influență

externă, favorabilă dezvoltării lor sau nu, acoperindu-și neputința prin autoînșelare și justificare continuă. Reperetele odată clar vizibile își pierd din importanță, supraadaptarea la mediu conducând spre anularea de sine. Apare tensiune, frustrare, senzația de gol interior. Pacea interioară este distrusă, vulnerabilitatea este evidentă, iar relațiile bazate pe adevăr sunt imposibile. Preferă prietenii superficiale, care, din cauza fragilității lor, își pierd capacitatea de a oferi confort și susținere. Libertatea interioară este grav afectată, dependența de validarea altora fiind extrem de puternică, din cauza lipsei de unitate interioară.

Ca semn exterior, cel mai evident simptom al pierderii unității interioare este incapacitatea de a trăi bucuria simplă. Lucrurile mici, precum odihna, conversația, liniștea, nu îi mai aduc pace, pentru că interiorul său este mereu în alertă. Problema este serioasă. De cele mai multe ori, această stare este asociată cu distanțarea de tot ce înseamnă spiritualitate autentică. Credința riscă să devină formală, izolată de viața reală, fiind însoțită de vinovăție sau confuzie. Unitatea interioară este terenul pe care crește viața spirituală vie, iar dacă aceasta nu mai există, viața de credință este afectată. Care sunt sfaturile pe care Biblia le oferă femeilor care s-au înstrăinat de sine, își doresc autenticitatea, dar nu o pot atinge, și care se simt departe de ceea ce își doresc cu adevărat?

Femeile Bibliei trăiesc tensiunea dintre credință și realitate, dintre ceea ce speră și ceea ce trăiesc, dintre cine sunt și cine ar dori să fie. Autenticitatea nu este controlul imaginii, ci asumarea propriei povești.

Să ne gândim la Ana. Durerea îi rupe echilibrul interior. Ea trăiește o tensiune profundă, dată de dorința de a fi mamă pe de o parte și rușinea socială a sterilității pe de altă parte, totul în contextul în care Dumnezeu pare tăcut. Ea are credință, dar este sfâșiată în interiorul sufletului ei. Plânsul ei amar este expresia unei unități interioare pierdute temporar. Aceasta se vede în lipsa de unitate dintre ceea ce crede și ceea ce simte. Crede că Dumnezeu este acolo, în viața ei, însă se simte părăsită și pierdută în durerea ei. Vindecarea începe în momentul în care găsește curajul de a-și expune durerea, fără mască, înaintea lui Dumnezeu.

Naomi își pierde identitatea și se macină în amărăciune. În urma morții soțului și a celor doi fii, ea nu mai are statut și siguranță. Ajunge să spună: „Nu îmi mai spuneți Naomi (*Plăcută*), ci Mara (*Amară*)”. Nu se mai recunoaște pe sine, pentru că și-a pierdut centrul interior. Lipsa de unitate interioară apare când suferința îi redefinește complet identitatea. Biblia oferă modele de redresare chiar și pentru cele mai fără de speranță cazuri. Când Dumnezeu lucrează, nimeni nu mai poate fi considerat fără viitor, iar istoria lui Naomi dovedește din plin acest lucru. Naomi își păstrează nora valoroasă, primește un ginere și nepoți și își recapătă statutul și siguranța.

Marta este exemplul de femeie neliniștită și tensionată, prinsă de dorința sinceră de a face bine. Ea este activă, implicată în proiecte practice. Din exterior, comportamentul ei este interpretat ca fiind corect, însă interiorul este impregnat puternic de neliniște. Este dominată de nevoia de control și nu înțelege de ce nu își poate sili sora să trăiască la fel. Interiorul ei este fragmentat și, deși este ocupată permanent doar cu lucruri bune, pierde legătura cu sensul lor. Astfel, a pierdut esențialul, partea cea bună. Pentru recâștigarea unității interne, Isus îi dă o sarcină clară: să renunțe la frământare și griji și să petreacă mai mult

timp în contemplare. Ea trebuie să renunțe la rolurile care îi sufocă interiorul, pentru a obține coerență și sens.

Un exemplu de viață trăită pe bucăți este viața femeii samaritene. Femeia de la fântână experimentează relații fragmentate și rușine. Aceasta o desensibilizează și o aruncă în izolare. Viața ei este împărțită, fără un centru stabil, Dialogul cu Isus nu începe cu moralizarea, ci cu reunificarea dintre sine și adevărul spus cu blândețe. Lipsa de unitate din interiorul ei se manifestă prin relații instabile și evitarea adevărului despre sine. Cu ajutorul lui Isus, ea conștientizează nevoia de apă vie care să îi refacă sufletul distrus în bucăți și să îi redea coerența internă.

Ce au în comun toate aceste femei? Ele au sufletul sfâșiat. Biblia arată că pierderea unității interioare este o experiență umană des întâlnită, nu un eșec moral. Ele nu sunt condamnate public, dar nici idealizate. Nu sunt prezentate ca slabe, ci sunt înțelese, ajutate, conduse și ghidate spre a obține o viață de trăire spirituală autentică. Biblia nu vorbește despre femei perfecte, ci despre femei reale, care își regăsesc unitatea interioară nu prin control, ci prin adevăr, relație și sens.

Biblia prezintă multe exemple de femei autentice, însă nu prezintă autenticitatea ca perfecțiune. Femeile Bibliei nu sunt cele care nu se frâng, ci cele care nu se mai ascund când se frâng. Femeile autentice nu își neagă durerea, ele nu pozează în persoane puternice. Ele plâng, se revoltă sincer, se îndoiesc, conștientizează felul în care se simt pierdute. Autenticitatea începe acolo unde încetează prefăcătoria. Femeia autentică nu spune „sunt bine” când nu este. Vindecarea începe doar atunci când încetează negarea rupturii interioare.

Autenticitatea nu înseamnă absența conflictului interior. Femeile Bibliei trăiesc tensiunea dintre credință și realitate, dintre ceea ce speră și ceea ce trăiesc, dintre cine

Autenticitatea înseamnă o viață adunată în jurul unui centru interior, nu doar o împrăștiere între roluri. Femeia autentică nu este o femeie fără răni, ci o femeie care nu mai trăiește pe bucăți. Ea L-a găsit pe Isus și L-a acceptat ca Mântuitor.

sunt și cine ar dori să fie. Autenticitatea nu este liniște permanentă, ci curajul de a rămâne în adevăr chiar și în conflict. Femeia autentică își spune povestea fără mască. Prosperitatea sufletească a Anei începe în momentul în care își varsă sufletul în fața lui Dumnezeu; a lui Naomi, atunci când spune durerii pe nume; a Martei, atunci când își recunoaște public neliniștea și a femeii samaritene, atunci când spune adevărul despre viața ei. Autenticitatea nu este controlul imaginii, ci asumarea propriei povești.

Autenticitatea înseamnă reunificare, nu autosuficiență. Niciuna dintre femeile de mai sus nu se repară singură. Unitatea interioară se reconstruiește prin relație, ascultare și recunoașterea adevărului. Femeia autentică nu insistă să se descurce singură, ci acceptă să fie văzută și acceptată. Ea trăiește din interior, nu din rol. La final, Ana nu mai este definită de rușine, Naomi nu mai este Mara, Marta învață să fie prezentă, nu doar utilă, iar femeia de la fântână devine martor. Autenticitatea înseamnă o viață adunată în jurul unui centru interior, nu doar o împrăștiere între roluri. Femeia autentică nu este o femeie fără răni, ci o femeie care nu mai trăiește pe bucăți. Ea L-a găsit pe Isus și L-a acceptat ca Mântuitor.

Conf. univ. dr. ELIZA SPĂTĂRELU,
 Universitatea Adventus din Cernica

LIMITE ÎN CARIERĂ:

succesul și identitatea

„Dacă nu te implicai tu, nu am fi reușit să ducem lucrurile la capăt.” Când mi-au fost adresate aceste cuvinte, am simțit o mie de lucruri în același timp. Am simțit că superiorul care mi le adresa mi-a cântărit munca și acul cântarului s-a oprit la „bogăție”. Că sunt valoroasă în echipa mea. Că am adus o contribuție unică, de care era absolută nevoie. Că munca mea a decis între succesul și eșecul proiectului. Că sunt importantă. Că sunt respectată. Că am mișcat lucrurile într-o direcție pozitivă. Am produs succes, iar succesul – într-un proiect ca al nostru – face lumea o secundă mai bună.

Și totuși, bucuria aceasta avea un miez fragil. Simțeam cum, pe măsură ce entuziasmul se așeza, rămânea ceva neliniștitor. Dacă toate aceste lucruri erau adevărate doar pentru că proiectul reușise, atunci ele erau adevărate doar condiționat. Importanța mea părea legată de un rezultat. Dacă ea a crescut odată cu succesul proiectului, atunci ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi mers prost? Dacă munca mea n-ar fi fost decisivă și dacă acul cântarului s-ar fi oprit mai jos? Respectul pe care îl primeam era, de fapt, dependent de performanță. Prin urmare, valoarea mea, emanată din cele două – importanță și respect – era un efect secundar al contextului favorabil. Și, fără să-mi dau seama, m-am trezit întrebându-mă dacă aprecierea muncii mele era și o recunoaștere a mea sau doar a utilității mele.

Mulțumirea, atât de generoasă în apreciere, îmi deschidea, de fapt, o întrebare incomodă oricum aș formula-o: unde începe valoarea mea și unde se termină munca mea?

Atunci am înțeles mai bine avertismentul din cuvintele lui Timothy Keller: „Când te confunzi cu munca ta, succesul îți amețește mintea, iar eșecul îți apasă inima.” Nici măcar nu puteam spune că tura asta am fost de partea „norocoasă” a lucrurilor, pentru că am avut succes. Da, am avut succes *acum*. Dar dacă îi cedez muncii mele dreptul de a spune ceva despre valoarea mea, atunci ce va mai spune despre mine dacă nu voi putea menține succesul și în proiecte viitoare? Dacă nu sunt atentă să recunosc aceste trăiri, mâine mă voi simți copleșită de nevoia de performanță, ba poate chiar de nevoia de a-mi

depăși propria performanță, ca un dependent care are nevoie de o doză mai mare de substanță ca să simtă euforia primei doze.

E o capcană. Și, ca să nu mă las prinsă în ea, am nevoie să accept că munca este un dar, nicidecum o sursă de identitate. Ea are voie să spună ceva despre competența mea, despre seriozitatea mea, despre orientarea mea către ceilalți, dar trebuie să rămână un spațiu al integrității mele față de ceva mai mult decât munca însăși.

O limită sănătoasă pentru mine este să îmi văd munca drept un cadru în care se manifestă credința mea în Dumnezeu. Locul în care vin cu abilitățile și cunoștințele mele și mă confrunt cu provocări profesionale, dar niciodată singură sau împreună doar cu echipa, ci însoțită în orice moment de mentorul, liderul și ajutorul meu: Dumnezeu. Munca devine periculoasă pentru sufletul meu atunci când devine un pretext pentru acumularea de merite. Când uit că abilitățile și cunoștințele pe care le aduc nu îmi aparțin în întregime, ci sunt rodul unor împrejurări aflate, în mare parte, dincolo de controlul meu.

Unele țin de talente permise, altele de ceea ce au investit în mintea mea părinții și profesorii mei și abia mai târziu de efortul personal. La acestea se adaugă acel element incalculabil al șansei: faptul că trăiesc într-o țară în pace, într-un oraș cu resurse, înconjurată de oameni care mă sprijină. Tabloul ar fi putut fi cu totul altul dacă una sau două dintre aceste coordonate s-ar fi schimbat: dacă m-aș fi născut în altă emi-

**Dumnezeu mă cunoaște
dinainte de a fi competentă
și mă va iubi și după ce nu
voi mai fi. Pentru El, valoarea
mea e nenegociabilă,
inalterabilă și atât de înaltă!**

sferă, într-o țară măcinată de război, dacă aș fi fost abandonată sau împinsă într-un derizoriu existențial. Lucruri care, în mare măsură, nu ar fi depins de mine.

Devine însă teribil de tentant să acord muncii funcția aceasta periculoasă de sursă de identitate dacă nu am un alt loc, cu adevărat sigur, în care să merg cu bucurie pentru a afla cine sunt.

Acel loc sigur este relația mea cu Dumnezeu. Singurul în fața Căruia nu trebuie să produc nimic pentru a conta. Dumnezeu mă cunoaște dinainte de a fi competentă și mă va iubi și după ce nu voi mai fi. Fiindcă, pentru El, valoarea mea e nenegociabilă, inalterabilă și atât de înaltă, încât a fost nevoie de ceva atât de inimaginabil precum sacrificiul Fiului Lui pentru a putea fi recuperată din ruptura mai adâncă din care s-au ramificat toate micile și marile fisuri ale vieții noastre: marea contrafacere a sensurilor produsă de păcat.

Pentru că problema nu a fost niciodată doar una legată de greșeli punctuale, ci de un întreg rost al lucrurilor, care a fost deturnat. Păcatul e sinonim cu felul în care am ajuns să trăim ca și cum am fi pe cont propriu, obligați să ne construim valoarea singuri, să ne apărăm identitatea prin performanță și să ne susținem existența prin rezultate. Zgomotul acestei mari răsturnări a lucrurilor se aude până și în carierele noastre. Iar de acolo vin oboseala, presiunea și frica de a nu fi suficienți.

În relația cu Dumnezeu însă, valoarea mea nu mai este ceva pentru care trebuie să muncesc, ceva ce trebuie să demonstrez și apoi să lupt să păstrez, ci este un *cadou*, ceva *de primit*. Și este la fel pentru noi toți. O egalitate fundamentală a rasei umane, care nu poate fi știrbită de nimic din ceea ce vedem cu ochiul liber și pentru care inima noastră nu are nevoie de argumente. O știm.

ALINA KARTMAN,
redactor Semnele Timpului

Spiritual

DEBORA

între înger de corvoadă și albină

Debora este un arhetip al femeii curajoase și providențiale într-o lume dominată de bărbați. Debora nu este doar o figură biblică istorică, ci un model universal de curaj, înțelepciune și leadership feminin. Ea reprezintă femeia de care lumea și Dumnezeu au nevoie, mai ales în contexte dificile, unde vocea și acțiunea ei fac diferența.

În urmă cu aproximativ 3.200 de ani, Debora demonstrează că o femeie poate purta în geantă „toiagul de mareșal” – simbol al autorității și responsabilității – și totodată să fie un catalizator al schimbării, atunci când își pune viața și talentele în slujba lui Dumnezeu. Într-o lume în care femeile sunt puse într-un „con de umbră”, Debora rămâne modelul femeii curajoase. O femeie care a știut să-și dezvolte și polul masculin al autorității, bărbăției și curajului, fără să-și piardă trăsăturile matern-feminine ale grijii, rafinamentului, înțelepciunii și compasiunii.

„Atunci, Domnul a chemat-o pe Debora, care era ca o mamă iubitoare pentru Israel. Timp de douăzeci de ani, israeliții au gemut sub jugul asupritorilor, apoi s-au întors de la idolatria lor și, cu umilință și pocăință, au strigat către Domnul, cerând eliberarea. Strigătul lor nu a fost zadarnic. În Israel se afla o femeie renumită pentru evlavia ei și, prin ea, Domnul a ales să-l elibereze pe poporul Său. Numele ei era Debora. Ea era cunoscută ca profet și, în

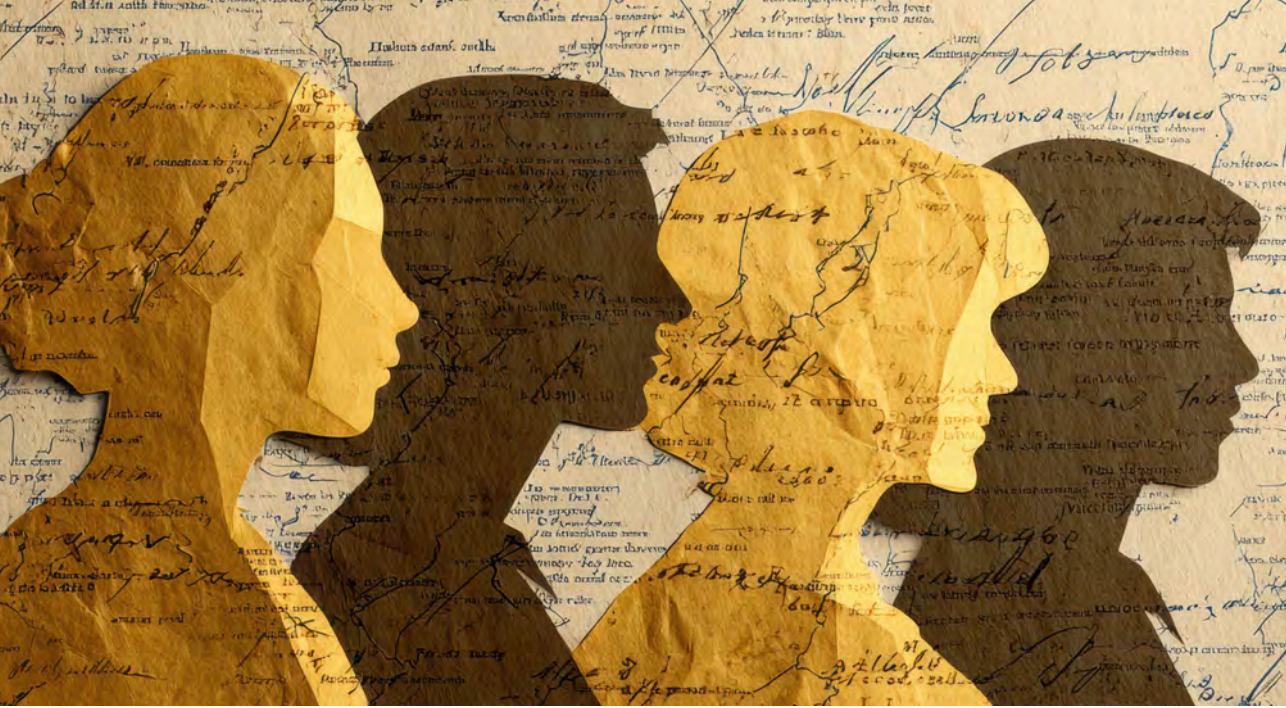
Debora nu este doar o figură biblică istorică, ci un model universal de curaj, înțelepciune și leadership feminin. Ea reprezintă femeia de care lumea și Dumnezeu au nevoie, mai ales în contexte dificile, unde vocea și acțiunea ei fac diferența.

absența magistraților obișnuiți, oamenii mergeau la ea pentru a primi sfat și pentru a li se face dreptate.”¹

Ca un simbol al tuturor femeilor credincioase, Debora trăiește și lucrează ca un înger de corvoadă sau ca o albină. În limba ebraică, Debora înseamnă „albină”. Pe pereții mormintelor din Valea Regilor sunt zugrăvite foarte multe albine printre corăbii, faraoni și șerpi. În Egiptul antic, albina era simbolul regalității și al puterii. Se credea că albinele erau născute din lacrimile zeilor. I se potrivește Deborei acest nume și simbol, nu?

Scriptura îl menționează pe soțul ei, Lapidot, al cărui nume înseamnă „torțe” sau „flăcări”. Deși nu ni se dau detalii despre rolul lui, faptul că Debora este figura centrală într-o cultură patriarhală este remarcabil. Soțul ei trece în plan secund în descrierea Deborei, fiindu-i acordată întâietatea acesteia din urmă: „Pe vremea aceea, judecător în Israel era Debora, prorocița, nevasta lui Lapidot” (Judecătorii 4:4). O „albină” susținută într-o societate eminemente patriarhală de „lumina” soțului ei. Nici astăzi nu este puțin lucru ca soțul să accepte să stea în „umbră”. A fi vioara a doua nu știrbește cu nimic din bărbăția cuiva sau din prestigiul simfoniei familiale.

O altă imagine folosită de Scriptură în dreptul Deborei este „mamă în Israel”: „Căpeteniile erau fără putere în Israel, fără putere, până când m-am sculat eu, Debora, până când m-am ridicat eu ca o mamă în Israel” (Judecătorii 5:7). Aceasta este cheia înțelegerii autorității ei. Debora nu conduce prin forță, ci prin grijă maternă. Nu domină, ci unește. Debora nu caută această funcție înaltă, dar când situația o cere, își asumă responsabilitatea. Ea este femeia care muncește în tăcere pentru binele popoului, dar care, la momentul potrivit, are curajul să vorbească și să acționeze ca un lider autentic. Reginele sunt „preferate” regilor în anumite momente ale regalității,

pentru că unesc, mediază și aduc coeziune mai mult decât aceștia, datorită feminității și spiritului matern care le caracterizează. Reginele Victoria și Elisabeta au unit dinastiile regale britanice în jurul valorilor familiei.

În ajunul luptei cu canaanii, Domnul îi transmite Deborei că prima demnitate îi va fi oferită liderului armatei, Barac. Ezitarea acestuia, transformată în insistențe ca Debora să-l însoțească pe câmpul de luptă, evocă istoria relativ mai recentă a Ioanei d'Arc și a Ecaterinei Teodoroiu. Momentul face recurs și la chemarea la slujire a lui Ellen White. Istoriografia adventistă consemnează acest moment prin refuzul a doi bărbați convocați de Domnul la oficiul profetic: Hazen Foss și William Foy. Într-o lume dominată de bărbați, cei doi refuză chemarea profetică, ceea ce a făcut posibilă chemarea „celui mai slab dintre cei slabi” sau, în cuvintele inspirate ale lui Pavel: „Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari” (1 Corinteni 1:27).

Victoria Deborei este a Domnului pentru că „stelele” luptau împotriva lui Sisera: „Din ceruri se luptau, de pe cărările lor, stelele se luptau împotriva lui Sisera” (Judecătorii 5:20).

„Stelele” sunt o metaforă pentru îngerii Domnului, care au fost prezenți în viața femeilor dedicate: Debora, Estera, Maria, Maria-Magdalena, celelalte Marii, Tabita, Rut etc. Destinatarul celei mai frumoase și bune vestiri adresată vreodată unui muritor este Fecioara Maria: „Îngerul a intrat la ea și a zis: „Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!” (Luca 1:28).

La final trecem în revistă în această salbă de femei binecuvântate și numele: Harriet Tubman, Corrie ten Boom, Margaret Thatcher (Doamna de Fier), Marie Curie, Eleanor Roosevelt etc. Lista rămâne deschisă. Istoria nu duce lipsă de crize și nici de Debore care sunt gata să-și asume responsabilitatea! ♦

DANIEL NIȚULESCU
pastor Conferința Muntenia

NOTE

¹ Ellen White, *Flice ale lui Dumnezeu*, 36.5;37.2).

Misiune

MISIUNEA *în era digitală*

Și acesta este colportaj:
purtarea mesajului de vindecare acolo unde sunt oamenii,
prin slujire, relație și prin cărți.

Ani la rând am slujit în lucrarea de colportaj prin seminare de sănătate organizate în instituții, unde mesajul reformei sănătății era îmbinat cu cărțile și slujirea practică. Anul 2020 a pus punct multor activități, dar pentru mine a fost începutul unei călătorii noi, trăite în ascultare de chemarea lui Dumnezeu.

Când ușile s-au închis și întâlnirile față în față au devenit imposibile, am întrebat: „Doamne, unde mai pot sluji?” În liniștea acelei perioade, am simțit un răspuns clar și liniștitor: Lucrarea nu se oprește, ci își schimbă forma. Dumnezeu nu este limitat de contexte sau circumstanțe, iar misiunea continuă acolo unde există o inimă disponibilă să asculte și să răspundă.

Cu emoție și rugăciune, am pășit într-un domeniu necunoscut: mediul online. Am început cu întâlniri simple de gătit vegan, organizate duminică de duminică. Curând am înțeles că nu era vorba doar despre hrană, ci despre comunitate și încurajare. Oamenii veneau nu doar să învețe rețete, ci să găsească speranță, sens și direcție. Atunci am înțeles că și acesta este colportaj: purtarea mesajului de vindecare acolo unde sunt oamenii, prin slujire, relație și prin cărți.

Pe măsură ce lucrarea a crescut, am simțit responsabilitatea de a sluji cu o temelie solidă. După vârsta de 40 de ani, m-am întors la studii și m-am specializat în nutriție și dietetică, la Facultatea de Medicină din Târgu Mureș, convinsă că orice dar pus în slujba lui Dumnezeu trebuie tratat cu seriozitate, perseverență și credințioșie. Din propria luptă cu rezistența la insulină și prediabet, inspirată de lumina primită prin Spiritul Profetic, s-a născut Programul „Diabetul în Remisie”.

Până în prezent, aproape 800 de persoane au reușit să ducă diabetul în remisie și să își recâștige sănătatea prin aplicarea principiilor reformei sănătății. Bucuria mea este să văd vieți transformate: oameni care renunță la insulină, femei care devin mame

Dumnezeu nu este limitat de contexte sau circumstanțe, iar misiunea continuă acolo unde există o inimă disponibilă să asculte și să răspundă.

după ani de infertilitate, persoane aflate în pragul dializei care își recapătă funcția renală, oameni care evită amputarea, suflete eliberate de depresie. Toate acestea sunt, fără îndoială, lucrarea lui Dumnezeu, Marele Medic, care ne-a oferit lumină prin forma sănătății.

Ca parte a acestei lucrări, fiecare participant primește un pachet de aproximativ 12 cărți, printre care *Viața lui Isus*, *Tragedia veacurilor*, *Minte, caracter, personalitate*, alături de alte cărți pentru sănătate. Prin aceste cărți, oamenii au șansa de a descoperi caracterul lui Dumnezeu și planul Său de mântuire.

Astăzi, această misiune este susținută de o echipă dedicată formată din 12 persoane: dieteticieni, un medic diabetolog, un medic psihoterapeut și o echipă de reprezentanți implicați activ în slujirea semenilor. Dintre aceștia, patru sunt angajați în lucrarea de colportaj, slujind oamenilor oriunde s-ar afla și însoțindu-i cu rugăciune, încurajări și cărți.

Privesc în urmă cu recunoștință și smerenie. Lucrarea de colportaj nu s-a oprit, ci s-a adaptat. Dumnezeu a folosit o criză pentru a deschide o ușă nouă de slujire. Mă rog ca Domnul să ridice și alți lucrători consacrați, gata să slujească în această misiune online, pentru ca mulți să fie binecuvântați, iar Numele Lui să fie slăvit. 🌿

CORINA PELIN, prim-colportor
Conferința Transilvania de Nord.

Educație

DRAGOSTE ȘI FERMITATE ÎN EDUCAȚIE:

Chemarea de a forma mintea și inima

Educația creștină nu este doar un proces de instruire, ci o lucrare sfântă de formare a întregii ființe umane. În familie, la școala creștină și în biserică, noi modelăm nu doar competențe, ci și caractere. Nu cultivăm doar gândirea, ci și iubirea. Scriptura ne amintește că omul nu este o ființă fragmentată, împărțită între rațiune și emoție, ci o unitate vie în care mintea, inima și voința se întrepătrund. A educa în spirit creștin înseamnă a respecta această unitate și a lucra cu întreaga ființă a copilului.

Această perspectivă nu este doar un ideal teologic, ci o necesitate confirmată de realitatea în care trăiesc copiii noștri. Studiile recente privind starea de bine a elevilor indică un procent îngrijorător de copii care se confruntă cu provocări emoționale. Studiul realizat în anul 2025 de Ministerul Educației și Cercetării, în colaborare cu UNICEF România, arată că aproximativ 1 din 4 elevi de gimnaziu (23%) prezintă risc de tulburări emoționale, manifestate prin oboseală persistentă, agitație sau îngrijorare excesivă. Datele evidențiază și diferențe semnificative: fetele se confruntă mai frecvent cu timiditate și singurătate, în timp ce băieții ajung în atenția consilierilor școlari mai ales din cauza comportamentelor agresive sau neadecvate. Presiunea academică și dificultățile de adaptare între ciclurile școlare amplifică aceste vulnerabilități. În spatele notelor și al performanțelor se află inimi fragile, în căutare de sens și siguranță.

În acest context, Scriptura ne reorientează spre fundamentul adevăratei formări: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbele 4:23). Inima, în sens biblic, reprezintă centrul ființei – locul unde se nasc dorințele, convingerile și alegerile. Dacă dorințele nu sunt modelate, informația singură nu poate transforma viața. De aceea, educația creștină urmărește formarea integrală a copilului.

Totuși, formarea inimii nu exclude cultivarea minții, ci o presupune. Apostolul Pavel ne cheamă la „înnoirea în duhul minții” (Efeseni 4:23; Romani 12:2). Dumnezeu nu ne cere o credință lipsită de reflecție, ci o minte luminată de adevăr. Copiii au nevoie să învețe să discearnă, să analizeze, să înțeleagă. Ei trebuie să știe nu doar ce cred, ci și de ce cred. Acest tip de credință responsabilă și lucidă reprezintă „scutul” (Efeseni 6:16) vieții spirituale în contex-

Copiii trebuie să știe nu doar ce cred, ci și de ce cred. Acest tip de credință reprezintă „scutul” vieții spirituale în contextul unei realități socioculturale marcate de provocări ideologice și de relativism.

tul unei realități socioculturale marcate de provocări ideologice și de relativism. Mîntea ancorată în Cuvînt devine o busolă într-o lume confuză, iar inima modelată de Duhul Sfînt devine izvorul unei vieți trăite cu sens.

Unitatea dintre adevăr și dragoste își găsește expresia supremă în Hristos. Scriptura afirmă că El era „plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14). Adevărul fără har poate deveni dur și rece; harul fără adevăr poate deveni lipsit de direcție. În Hristos, cele două se împletesc perfect. Acesta este și modelul educației creștine: fermitate în principii, dar blîndețe în relație; claritate morală, dar sensibilitate față de lupta interioară a copilului.

Această tensiune sănătoasă se reflectă și în sfaturile biblice adresate părinților: „Învăț pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze” (Proverbele 22:6) implică responsabilitate și consecvență. Copiii au nevoie de limite clare, pentru că limitele oferă siguranță. Însă tot Scriptura avertizează: „Părinților, nu întărați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea” (Coloseni 3:21). O disciplină lipsită de empatie poate răni acolo unde ar trebui să vindece. Adevărata fermitate nu exclude tandrețea, iar autori-

Într-o lume dominată de presiunea performanței și de instabilitate morală, educația creștină rămîne o lucrare de restaurare. Ea urmărește refacerea chipului lui Dumnezeu în om. Mîntea este chemată să cunoască adevărul; inima este chemată să iubească adevărul; viața este chemată să trăiască adevărul.

tatea autentică nu anulează compasiunea.

De altfel, Biblia însuși recunoaște complexitatea vieții emoționale. Psalmii ne arată că Dumnezeu nu respinge emoțiile omului. David strigă: „Din fundul adîncului, Te chem, Doamne!” (Psalmii 130:1). Lacrimile, frămîntările și temerile nu sunt semne de slăbiciune spirituală, ci invitații la apropiere de Dumnezeu. Știința contemporană confirmă această realitate: Daniel Goleman, în *Inteligența Emoțională* (2008), arată cît de esențială este această componentă a ființei umane pentru echilibrul și succesul vieții. În educația creștină, recunoașterea și validarea emoțiilor nu reprezintă o concesie, ci o expresie a înțelegerii biblice a naturii umane.

În mod concret, această viziune se traduce prin dialog deschis, rugăciune împărtășită, timp petrecut împreună, consecvență și exemplu personal. Copiii învață mai mult din ceea ce suntem decît din ceea ce spunem. O minte luminată de Scriptură și o inimă plină de dragoste devin cel mai convingător manual educațional.

Într-o lume dominată de presiunea performanței și de instabilitate morală, educația creștină rămîne o lucrare de restaurare. Ea urmărește refacerea chipului lui Dumnezeu în om. Mîntea este chemată să cunoască adevărul; inima este chemată să iubească adevărul; viața este chemată să trăiască adevărul.

Educația creștină a minții și a inimii este, în esență, o chemare la formare pentru veșnicie – o lucrare tăcută, dar profundă, prin care Dumnezeu îi modelează, prin noi, pe moștenitorii Împărăției Sale. ♣

VALENTIN FILIMON, Director
Departamentul Educație – Uniunea Română

BIBLIOGRAFIE:

Biblia (trad. Cornilescu).

„Analiza stării de bine și a sănătății mintale în rândul copiilor din învățămîntul gimnazial în România”, (https://www.edu.ro/sites/default/files/_fi%C8%99iere/Minister/2025/div/RAPORT_Analiza_starii_de_bine_sanatatii_mintale_copii_gimnaziu_RO.pdf).

Goleman, Daniel. *Inteligența Emoțională*. Edit. Curtea Veche, 2008.

ÎȚI LIPSEȘTE un lucru

„Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om care a îngenunchat înaintea Lui și L-a întrebat: «Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?» «Pentru ce Mă numești bun?», i-a zis Isus. «Nimeni nu este bun, decât Unul singur: Dumnezeu. Cunoști poruncile: 'Să nu precurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.'» El l-a răspuns: «Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.» Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit și i-a zis: «Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.» Măhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot, căci avea multe avuții» (Marcu 10:17-22).

Ce paradox în viața acestui tânăr! Avea bogății, dar era totuși atât de neîmplinit.

Văzuse fericirea din ochii copilașilor care tocmai fuseseră binecuvântați de Isus.

„Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” – este întrebarea fundamentală a oricărei ființe omenești.

„Îți mai lipsește un lucru...” Într-adevăr, numai un lucru îi lipsea, dar un principiu vital – iubirea lui Dumnezeu în suflet, acea ascultare care pătrunde în viață și se vede apoi în caracter, acea forță care transformă. „Vinde tot!” e răspunsul lui Isus, din cauză că acel tot al lui îi punea piedici.

Își dorea viața veșnică, pentru că această dorință e legitimă, e integrată în ființă, dar nu era dispus la sacrificiu. „A plecat întristat de tot...” Iubea darurile primite mai mult decât pe Cel care i le oferise. Și cât potențial a văzut Isus în el! Era exact ajutorul de care avea nevoie. Ar fi putut deveni o forță divină între oameni. Și tocmai acesta fusese motivul pentru care primise atâtea

bunuri – pentru binecuvântarea celor în nevoie. A vrut tot, dar fără să ofere tot. Nu a înțeles că singurul lucru pe care Dumnezeu îl cere este ascultarea. Să renunți la iubirea de sine și astfel să faci loc iubirii lui Dumnezeu. „Și vei avea o comoară în cer.”

E ușor să privim din afara situației, să judecăm, să vedem doar paiele din ochii celorlalți. Dar, dacă introducem în discuție propriile întrebări, poate ar fi cazul să ne gândim dacă felul în care ne folosim banii, talentele, influența aduce vreun beneficiu altora sau e totul în propriul interes. Am fi în stare să renunțăm la comoara palpabilă pentru una cerească, nevăzută? Cât valorează Hristos pentru noi? Mai mult decât renumele, decât averea?

Isus nu ne cere niciodată să luăm decizii care să nu fie în avantajul nostru. În cartea *Arta uitată a gânditului* (Editura Viață și Sănătate, 2018), dr. Neil Nedley spune că „există tot mai multe dovezi că altruismul este benefic sănătății celui care îl pune în practică – chiar mai mult decât legăturile de familie sau relațiile sociale.” Comportamentul acesta nu doar că mărește durata de viață, ci aduce împlinire pe parcursul vieții. Adică oferă o viață lungă și de calitate. A ajuta, a dăruia, a îmbrățișa, a zâmbi sunt acțiuni care ne pot scoate din zona de confort, dar satisfacția de a fi sprot fericierea altora valorează mai mult, și nu doar pe termen scurt. Găsim în Biblie atât de multe exemple de personaje care și-au făcut bine

Fericirea se obține atunci când dai, nu când acumulezi. „Fie ești mulțumit cu foarte puțin, fără bagaje în plus, pentru că ai fericierea înăuntru, fie te îndrepti spre nicăieri.” – Jose Mujica

facând bine. Avraam i-a oferit întâietate lui Lot și s-a mulțumit cu ce rămăsese. Rebeca a oferit apă unui străin însetat și cămășilor lui. Iosif a fost preocupat de zbuciumul sufletesc al celor doi funcționari. Estera s-a identificat cu cei din afara palatului. Un băiețel și-a împărțit prânzul cu Isus, l-a dat tot ce avea.

Jose Mujica, fost președinte în Uruguay, își dona 90% din salariul lunar în scopuri caritabile. Frenezia presei, care îl copleșea cu interviuri, l-a iritat. „Lumea asta e nebună, nebună de tot! Oamenii sunt uimiți de lucruri normale, și această obsesie mă îngrijorează.” El a înțeles că fericierea se obține atunci când dai, nu când acumulezi. Acesta este „normalul” care a fost stabilit de la început și care a ajuns să ne uimească, să ne tulbure, să ne mire. „Fie ești mulțumit cu foarte puțin, fără bagaje în plus, pentru că ai fericierea înăuntru, fie te îndrepti spre nicăieri”, spunea Jose Mujica. Iar noi, ca ființe umane, vrem să ne îndreptăm spre Bine, spre împlinire.

Oskar Schindler a fost unul dintre cei „drepti între popoare” din timpul Holocaustului. Deși aproximativ 1.200 de evrei au trăit datorită acțiunilor lui, la final a avut remușcări. A irosit bani pe obiecte care acum nu aveau niciun rost. O mașină scumpă, o insignă din aur valorau cât zece vieți pe care le-ar fi putut salva. Ar fi putut face mai mult...

Tănărul bogat respecta „cu grijă” toate legile. Poate chiar avea capitolul lui de fapte bune, poate era printre cei de la Templu care ofereau cu generozitate și umpleau vistierile. Dar nu era suficient. De fapt, trăgând linie la final, era chiar degeaba. „Urmează-Mă”, i-a spus Isus, în dăruire, în sacrificiu de sine, în dragoste. Acel singur lucru va hotărî între împlinire și nenorocire, între viață și moarte. Ție îți lipsește?

CIPRIAN ȘANDRU, Departamentul
Isprăvnicie – Uniunea Română

UN DUȘMAN pe nume „EU”

Am deschis ușor ușa biroului și am intrat în spațiul ocupat până la refuz de cutii cu dosare care așteptau cel mai probabil să fie soluționate. Cele trei funcționare aflate în spatele birourilor încărcate de dosare nu și-au ridicat privirea spre mine. După un „Bună ziua” și întrebarea: „Către cine să mă uit?” una dintre ele m-a întrebat plictisită ce doresc, după care și-a văzut de treabă. Am explicat că venisem să ridic un document și atunci doamna a ridicat capul. Cu o privire supărată și cu un debit verbal incredibil, mi-a amintit că vinerea nu este program cu publicul, că ar fi trebuit să citesc pe ușă, că suntem iresponsabili și le stresăm în timpul programului lor de lucru, că sunt și ele oameni, nu roboți, că...

Zadarnic am încercat să-i explic eu că vin din alt oraș, că doar vineri pot ajunge, că am nevoie urgentă de acel document. Avea o voce aspră, vorbea mult și repede, așa că am sfârșit prin a o asculta, sperând că își va goli frustrarea și că mă va ajuta să obțin documentul respectiv. Cum însă doamna nu se oprea, am spus destul de tare ca să mă audă: „Stop! Nu mă ajută deloc să mă certați ca pe un copil, iar pe dumneavoastră nici atât. Ați fi putut să îmi spuneți simplu: «Nu se poate!» și n-am mai fi pier-

dut timpul, nici eu și nici dumneavoastră!” Doamna s-a oprit și a adăugat cu un ton mai calm: „Vă cert, că poate așa înțelegeți.”

Am ieșit din birou fără să primesc documentul. M-am întrebat cum vorbește oare această femeie cu copiii ei, cu soțul ei? Dar cu șeful? Cu părinții? Ce anume face ca o persoană să poarte atâtea „mășți”? Cum ne putem transforma atât de repede, în funcție de rolul social pe care îl jucăm?

Pot să fiu *părinte* față de copiii mei, pot fi *copil* în fața mamei mele, chiar dacă sunt adult, și pot să fiu *adult* față de un alt adult. Vocea, postura, privirea, mimica se schimbă radical, în funcție de rolul pe care îl joc și este absolut normal, câtă vreme mă port ca un părinte față de copiii mei, ca un copil în fața mamei sau ca un adult față de un altul. Dar de ce oare mă port uneori ca un copil sau ca un părinte într-o relație în care *nu* sunt copil și nici părinte?

Conform analizei tranzacționale, o persoană adultă poate juca aceste roluri în relațiile pe care le construiește de-a lungul vieții. Și aceste roluri nu sunt dintre cele mai de dorit. Un soț va suporta greu intervenția zilnică a soției-*părinte*: „Spală-te pe mâini! Pune pantalonii în coșul de rufe murdare! Nu mai sorbi ciorba așa zgometos! Iar nu

ai pus paharul la locul lui!” Soțul va simți că „nu mai poate duce” plânsul zilnic al soției-*copil*, nemulțumirile, nesiguranța, bănuielile: „Nu mi-ai răspuns la telefon, deci nu mă mai iubești! Mi-ai promis și nu te-ai ținut de cuvânt. Unde ai fost...? Cine te-a sunat? Nu mi-ai adus flori...”

Soția, pe de altă parte, va suporta la fel de greu atitudinea infantilă a soțului care se supără din orice și își exprimă față de ceilalți furia, care este iresponsabil și dorește doar să bea, să mănânce, să fie relaxat, să fie iubit și să iubească. Și va fugi sau va suferi în cazul în care soțul-*părinte* îi interzice, o limitează, o critică.

Aș vrea să insist asupra rolului de *copil*, rol pe care îl identific tot mai frecvent în activitatea de terapie, atât în dreptul femeilor, cât și al bărbaților. Copilul pe care îl identificăm în noi înșine și în ceilalți este partea emoțională a personalității noastre și este la locul lui atâta vreme cât nu provoacă conflicte, nu aduce dezechilibru în relațiile profesionale, sociale sau de familie. Dacă însă apar conflicte, avem nevoie să ne punem întrebări de genul: De ce mă comport așa în situația asta? Ce anume declanșează în mine aceste emoții nepotrivite? Ce aș putea să fac pentru a mă echilibra?

Din motive pe care nu le amintesc aici, conștient sau mai puțin conștient, „hrănim” cumva copilul emoțional din noi: vrem să fim fericite și libere, să găsim plăcere în ceea ce facem și să evităm responsabilitățile care ne displac; suntem egoiste, devenim ușor invidioase, frustrate, agresive chiar. Adoptăm comportamente copilărești, așteptăm să fim protejate, vrem ca cineva să ne poarte de grijă, percepem lumea din jurul nostru doar prin prisma emoțiilor și uităm parcă de rațiune, de morală, de responsabilitate, guvernate fiind de principiul plăcerii, de joc, de acel „vreau să mă simt EU bine”. Avem așteptări mari de la ceilalți și nu înțelegem propriul nostru rol în relațiile pe care le dezvoltăm, fie că sunt

Femei frumoase, femei minunate, femei puternice, am uitat oare Cuvântul care ne asigură: „Dumnezeul tău te-a făcut puternică”? L-am pierdut oare pe Domnul, care este tăria noastră?

profesionale, sociale, fie că sunt în familie. Apoi devenim nemulțumite, triste, anxioase, depresive. Avem conflicte, pierdem relații și astfel sentimentele de tristețe și nemulțumire ni se adâncesc. Ne simțim neînțelese, ne iubite. Și rămânem în acest cerc vicios, așteptând ca alții să ne rezolve problemele.

Femei frumoase, femei minunate, femei puternice, am uitat oare Cuvântul care ne asigură: „Dumnezeul tău te-a făcut puternică” (Psalmii 68:28)? L-am pierdut oare pe Dumnezeul lui Israel care este tăria noastră? Am pierdut oare capacitatea de analiză, de gândire rațională și alegem să rămânem copii până la bătrânețe? „Când o să ne facem mari?” întreba unul dintre profesorii mei preferați. Când o să devenim oameni mari? Aș vrea să citez pentru noi astăzi din Cuvântul care ne vindecă, ne întărește, ne dă valoare și poate să facă din noi femei puternice: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată [...] și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” (Psalmii 139:14).

Psih. FLORENTINA COMAN

BIBLIOGRAFIE

- Analiza tranzațională în psihoterapie* – Eric Berne
- O nouă introducere în Analiza tranzațională* – Ian Steward, Vann Joines
- Jocuri pentru adulți* – Eric Berne
- Emotional literacy* – Claude Steiner
- Psihoterapia integrativă* – Janet Moursund, Richard Erskine
- Eu sunt OK - Tu ești OK* – Thomas A. Harris
- Născut pentru a învinge* – Muriel James, Dorothy Jongeward

EXCURSIA MISIONARĂ

Prin acest articol, doresc să readuc în atenție o activitate misionară poate uitată, poate neglijată, nu neapărat originală, însă extrem de benefică pentru elanul misionar al tinerilor, dar și pentru semeni și relațiile noastre publice. Este o inițiativă cu care m-am împrietenit în cadrul slujirii în Departamentul Tineret. **Proiectul presupune desfășurarea de activități misionare timp de o săptămână, cu tineri până la vârsta de 30 de ani (într-un grup de maxim 25 de participanți), într-o zonă cu prezență adventistă redusă sau chiar absentă. Această acțiune se îmbină și cu vizitarea unor obiective turistice atractive ale zonei.**

Din experiență am constatat că se poate lucra mult mai eficient, flexibil și cu cheltuieli rezonabile cu un grup ce nu depășește 25 de tineri și, de asemenea, se creează o atmosferă familială datorită unor interacțiuni de cunoaștere, dezbateri, studiu și lucru în echipă, care sunt incluse în programul zilnic. Un aspect care chiar contează!

În continuare, voi descrie câteva etape necesare și chiar obligatorii pentru o reușită cât mai mare a misiunii:

1. Planificarea acțiunii împreună cu pastorul și misionarul (după caz) care deservesc zona respectivă.

2. Informarea organelor de poliție ale orașului/comunei pentru a afla despre prezența noastră, ceea ce presupune și predarea de copii ale cărților de identitate ale tuturor participanților. În multe cazuri, poliția a fost plăcut surprinsă de acest gest proactiv, creând o bună impresie și risipind anumite prejudecăți cu privire la prezența noastră.

3. Vizitarea primarului orașului/comunei într-o întâlnire destinsă pentru a-l informa despre prezența noastră, activitatea pe care ne-o propunem, purtând o discuție amicală despre nevoile comunității, acceptând atât colaborarea, cât și ajutorul în a atinge obiectivele.

4. După caz – închirierea din timp a unor săli publice sau rezervarea printr-o cerere la primărie a unui interval de timp în parcul orașului /comunei pentru a desfășura anumite activități cu tineri, copii sau adulți.

Din punct de vedere financiar, această misiune poate fi susținută parțial atât de tinerii voluntari, cât și de sponsori și de unele departamente ale Conferinței, implicate în susținerea unui astfel de proiect. Cazarea se face în funcție de posibilitățile care ne sunt oferite: campare în corturi, primirea în spații publice care ni se pun la dispoziție, locuințe ale fraților noștri, anexele biseri-

cii etc., nerefuzând nicio posibilitate, dorind să ne adaptăm la orice situație. De asemenea, în această acțiune avem nevoie și de participarea voluntară a două bucătărese. De-a lungul mai multor excursii de acest fel, bucătăresele au asigurat cu drag trei mese gustoase pe zi, ele fiind primele care se trezeau și ultimele care mergeau să se odihnească. Domnul să-și aducă aminte de dăruirea lor!

Activitățile misionare constau, în general, în distribuirea de carte, ecologizarea unui curs de apă sau a unui parc central, vizitarea de așezăminte sociale, vizitarea unor familii nevoiașe sau a celor în vârstă, în mijlocul cărora tinerii pot susține programe cu cântări, discuții

personale, rugăciuni și calde îmbrățișări. De asemenea, în fiecare seară, în parcul central al orașului/comunei, timp de două ore, desfășurăm un fel de altar de seară,

un popas spiritual, împreună cu toți cei prezenți. Seara, de regulă, în aceste locuri, multe persoane ies la plimbare, relaxare sau cu copiii la locurile joacă, fiind un moment potrivit pentru a le capta atenția prin prezența noastră.

Instalând aparatură audio-video din timp, programul poate conține o sesiune generoasă de cântări, întrebări biblice cu premii, clipuri motivaționale, un scurt mesaj biblic, despărțindu-ne de participanți (care, din experiențele anterioare, ajungeau uneori și la 30 de persoane), cu o urare de noapte bună. Sabatul îl petrecem în cea mai mică biserică din zonă sau, dacă nu există o biserică în apropiere, în parcul în care ne adunăm zilnic. Programul din Sabat este susținut în totalitate de tineri prin cântări, poezii, testimoniale ale experiențelor avute, precum și un mesaj biblic prezentat de unul sau doi tineri.

În ce mă privește, aceste excursii misionare le desfășor de nouă ani, vizitând mai multe județe ale Conferinței Banat, și nu numai, având experiențe deosebite, reale, ziditoare în mod special pentru tinerii noștri, care încă iubesc misiunea și lucrarea Domnului, îmbogățindu-le viața cu trăiri valoroase. Aș aminti un „efect colateral” al unei asemenea misiuni, și anume, într-una dintre aceste acțiuni misionare, doi tineri s-au cunoscut, apoi s-au căsătorit și azi slujesc ca familie pastorală. Ce frumos!

Încurajez foarte mult acest tip de misiune, care este binefăcătoare atât grupului de tineri, cât și semenilor noștri, dar oferă și un curaj binevenit pușinilor frați și surori din aceste zone, care sunt încântați de prezența în mijlocul lor a unui mănunchi încântător de tineri veseli și activi.

DUMNEZEU să binecuvânteze tinerii!
DUMNEZEU să-și binecuvânteze lucrarea!
DUMNEZEU să fie binecuvântat! 🍀

MARCEL ȚĂRMURE,
pastor Conferința Banat

Noua structură HopeMedia
CONSOLIDEAZĂ
LUCRAREA DE COMUNICARE
ADVENTISTĂ
în Cehia și Slovacia

Liderii bisericii spun că fuziunea va consolida coordonarea, partajarea resurselor și dezvoltarea de conținut.

Într-un demers menit să întărească activitatea de comunicare și misiune într-un mediu media în continuă schimbare, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a lansat HopeMedia pentru Republica Cehă și Republica Slovacă, reunind activitatea media și editorială a bisericii sub o singură organizație.

Pe parcursul anului trecut, biserica a finalizat un proces de reorganizare prin care trei entități-cheie au fost reunite sub un singur Consiliu de Administrație: Advent-Orion, departamentul de publicații și literatură al bisericii din Cehia și Slovacia; HopeTV, instituția media adventistă; și Štúdio nádej („Studio Hope”), echipa de producție media care sprijină comunicarea Bisericii Adventiste prin proiecte audio-video și alte activități creative conexe.

Noua structură include, de asemenea, centrele de cursuri prin corespondență din Ostrava și Bratislava, o echipă centralizată de comunicare digitală care coordonează platformele de social media și site-urile web, precum și un sistem unificat de suport IT.

Liderii bisericii au declarat că obiectivul nu este doar eficientizarea administrativă, ci consolidarea cooperării și a partajării resurselor la nivelul Uniunii Cehoslovace, pentru a susține misiunea la nivel de conferință, biserică locală și individ.

Începând cu ianuarie 2026, HopeMedia este condusă de Radomír Špinka. Cu un deceniu de experiență în conducere în cadrul ADRA, rolul său include integrarea echipelor și dezvoltarea de parteneriate internaționale pentru a extinde capacitatea organizației.

Un summit strategic desfășurat în perioada 12–14 ianuarie 2026 a stabilit prioritățile noii entități și a confirmat un plan pe termen mediu pentru anii

HopeMedia coordonează în prezent cinci domenii principale: publicare, producție media, comunicare digitală, educație prin corespondență și învățământ la distanță, precum și servicii tehnologice.

2026–2027. Liderii au precizat că planul se concentrează pe dezvoltarea de conținut și proiecte de înaltă calitate pentru categorii variate de public – copii, tineri și comunități seculare – oferind totodată resurse care sprijină creșterea spirituală a membrilor bisericii. Inițiativele HopeMedia vor fi modelate, au adăugat aceștia, în funcție de nevoile identificate de conferințele și bisericile locale.

Cu sediul la Praga, HopeMedia va funcționa după un model descentralizat, cu echipe distribuite în cadrul Uniunii, pentru a reflecta specificul comunităților locale și pentru a valorifica talentul regional.

HopeMedia coordonează în prezent cinci domenii principale: publicare, producție media, comunicare digitală, educație prin corespondență și învățământ la distanță, precum și servicii tehnologice.

Liderii bisericii au afirmat că lansarea HopeMedia reflectă angajamentul de a utiliza instrumentele moderne într-un mod mai coerent, consolidând prezența publică a bisericii și susținând misiunea acesteia printr-o comunicare consecventă și profesională pe toate platformele. 📌

Știre preluată de pe site-ul ANN
<https://adventist.news/news/new-hopemedia-structure-consolidates-adventist-communication-ministry-in-czechia-and-slovakia>

Biserica Adventistă dezvoltă

LUCRAREA EVANGHELIEI

în vestul Cambodgiei

Liderii misiunii oferă ajutor, se roagă împreună cu familiile și conturează planuri pentru o prezență durabilă a bisericii în apropierea graniței dintre Thailanda și Cambodgia.

Pe fondul tensiunilor persistente de-a lungul graniței dintre Thailanda și Cambodgia, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Cambodgia (CAM) își extinde activitatea în provincia Koh Kong, oferind sprijin și consolidând o comunitate de credință aflată în creștere în această regiune.

În perioada 6–7 februarie 2026, liderii CAM au efectuat o vizită de monitorizare în districtul Thma Bang, o zonă izolată situată în apropierea frontierei, pentru a sprijini membrii bisericii și persoanele care și-au exprimat recent interesul față de mesajul adventist. Delegația a fost condusă de Mao Roeun, președintele CAM.

Echipa a distribuit alimente și produse de strictă necesitate pentru aproximativ 30 de familii. Liderii s-au rugat pentru cei bolnavi și i-au încurajat pe localnici în contextul incertitudinilor economice și so-

ciale. Reprezentanții bisericii au identificat grupul drept o comunitate de credință aflată la început, pe care CAM o susține prin acțiuni umanitare și printr-o grijă spirituală intenționată.

Pe lângă intervențiile imediate, liderii misiunii au prezentat și planuri pe termen lung pentru district. Aceștia au propus achiziționarea unui teren și construirea unei biserici și a unei școli, ca parte a unei strategii mai ample de stabilire a unei prezențe durabile, centrate pe Evangheliie, în zonă.

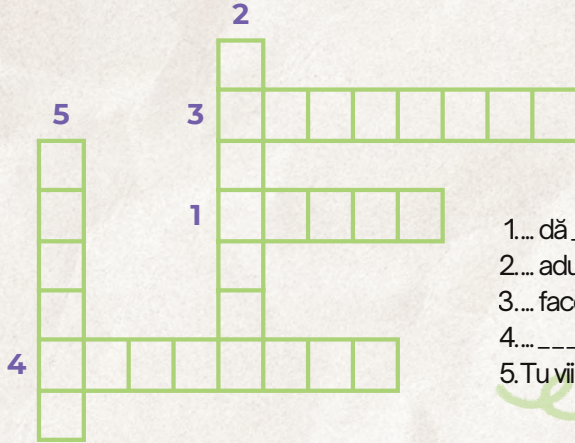
Aproape 2.000 de familii locuiesc în teritoriul înconjurător. Liderii CAM au recunoscut potențialul ridicat al districtului pentru o lucrare integrată și au prezentat planuri privind inițierea unor programe de sănătate, instruire profesională și dezvoltare de competențe, precum și organizarea de întâlniri regulate de închinare. Prin aceste inițiative, biserica urmărește să răspundă nevoilor practice ale comunității, oferind în același timp învățătura biblică.

Liderii afirmă că activitatea din Koh Kong demonstrează angajamentul continuu al CAM de a-și extinde lucrarea în întreaga Cambodgie, în special în comunitățile rurale și insuficient deservite. Prin îmbinarea slujirii pline de compasiune cu proclamarea intenționată a Evangheliiei, conducerea bisericii speră să continue construirea de relații și să împărtășească un mesaj de speranță în mijlocul unor circumstanțe dificile. 📌

Știre preluată de pe site-ul ANN
<https://adventist.news/news/adventist-church-advances-gospel-work-in-western-cambodia>

Nevoi speciale

1. Ce face Dumnezeu pentru oameni și ce putem face noi pentru oamenii din jurul nostru?

- 1... dă _____ celor flămânzi.
- 2... adu în casa ta pe nenorociții fără _____.
- 3... face _____ orfanului și văduvei.
- 4... _____ pe cel asuprit.
5. Tu vii în _____ orfanului.

2. Cu ajutorul alfabetului de mai jos veți afla ce ne sfătuiește apostolul Pavel să facem.

A Ă Â B C D E F G H I Î J K L M N O P Q R S Ș T Ţ U V W X Y Z
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

22 24 2 21 26 11 25 11

12 17

21 26 2 9 2 5 11 26 17 7

27 7 9 10 7 1 25 11

12 17

7 1

5 26

16 26 15 25 26 16 11 21 11

Răspuns: 1. 1 - Psalmii 146:7; 2 - Isaia 58:7; 3 - Deuteronomul 10:18; 4 - Isaia 1:7; 5 - Psalmii 10:14; 2. Coloseni 4:2.

*Fundamentele teologiei adventiste de ziua a șaptea –
o lucrare de teologie constructivă întemeiată pe Biblie
și centrată pe Hristos.*

Disponibilă pe www.viatasisanatate.ro.

